

Ο ΦΙΛΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος Θ'. Νοέμβριος 1860.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Στοχασμοὶ Αὐτοσχέδιοι Κοραΐ. (Συνέχεια).—Βιογραφικὴ Μελέτη. (Συνέχεια καὶ τέλος).—Ἡ ὥραία Ἑαρινὴ πρωΐα.—Περὶ τοῦ Δημοκρατικοῦ τῆς Γαλλίας Ἡμερολογίου.—Περὶ τοῦ τεχνικοῦ τῆς Μουσικῆς μέρους. (Συνέχεια).—Νεκρολογία.—Ῥοδὴ πρὸς τὴν Νιάγαρον.—Παραοραμάτων Διορθώσεις.

Ὁ Ἀναξαγόρας προσκληθεὶς ν' ἀφιέρωσιν
ὥραν τινα εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀπεκρί-
θη· τοῦτο ζητεῖτε εἰς ἐμὲ, ὅστις προτιμῶ
μικρὰν ξανίδα σοφίας ἢ πῖθους πλούτου;

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ
Κωνσταντίνου Ῥωσσολίμου.

1860.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Τὸ ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΣΜΥΡΝΗΝ ἐπονομαζόμενον Πονημάτιον τοῦ ἀκουράστου καὶ ζηλωτοῦ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν φώτων Κυρίου Ἀναστασίου Κ. Παππαζαφειροπούλου Δικηγόρου, ἐκδοθὲν ἐν Τριπόλει, βεβαίως εἶναι ἄξιον ἀναγνώσεως, καθότι σὺν τοῖς ἄλλοις εὕρισκει ὁ ἀναγνώστης καὶ τὴν ἀγνὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός πρὸς τὸ Ἔθνος ἡμῶν, ἀφοῦ τόσον εὐλικρινῶς ἱστορεῖ ὅσας ἐξηκρίβωσε προοδευτικὰς πράξεις γενικὰς καὶ μερικὰς, ἀφοῦ ἀπαθῶς διηγεῖται τὴν ἀλήθειαν πρὸς γνῶσιν ἀπάντων, καὶ ἀφοῦ δὲν ἡμέλησεν καὶ τὸ παραμικρὸν μὲ τέλος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοῦ ἀρτισυστάτου ἡμῶν Ἔθνους τὴν βελτίωσιν καὶ πρόοδον, διὸ τὸ διαδίδωμεν πρὸς γνῶσιν ἑνὸς ἐκάστου, μάλιστα συσταίνομεν αὐτὸ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν πρόοδον τῶν γραμμάτων. Τὸ Πονημάτιον τοῦτο, συγκείμενον ἐκ 36 σελίδων, τιμᾶται Δραχμῆς.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος Θ'.

Ζάκυνθος 1860.

Νοέμβριος.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ

περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης.

(Συνέχεια).

Δὲν ἐμπόδιζε τί ποτε τοὺς Γραμματικούς, διὰ νὰ αὐξήσωσι περισσότερο τὴν σύγχυσιν, νὰ ἐνώσωσι τοῦτο τὸ τελευταῖον εἰς ἓν μέρος λόγου, Εἰσμάττην, καθὼς ἔκαμαν εἰς ἄλλα πολλά, ἀλλάξαντες εἰς τινὰ καὶ αὐτὸν τὸν τόνον. Τοιαῦτα εἶναι χωρὶς ἀλλαγὴν τόνου, τὰ ἐξῆς· Διόλου, Εἰσάπαν, Εἰσίσης, Εἰπίσης, Καθὰ, Καταρχάς, Κατόπιν, Παραυτὰ (1), Παραχρῆμα, ἀντὶ τοῦ, Δι' ὅλου, Εἰς ἅπαν, Εἰς ἴσης, Ἐπ' ἴσης, Καθ' ἃ, Κατ' ἀρχάς, Κατ' ὅπιν, Παρ' αὐτὰ, Παρά χρῆμα. Τὸ Ὅπισ, θηλυκὸν ὄνομα (ὅθεν ἐπλάσθη τὸ Κατόπιν), κατὰ τοὺς ἐξηγητὰς τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Π, 388),

..... Θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες,

σημαίνει τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν τὴν ἀκολουθοῦσαν εἰς τοὺς ἁμαρτάνοντας (Ἑτυμολογ. σελ 627). Ἀπλούστερον ἦτον νὰ εἴπωσι, ὅτι ἐσήμαινε κατ' ἀρχάς, Ἀκολουθίαν, ἔπειτα προσέλαβε τὴν σημασίαν τῶν κακῶν ἐπακολουθημάτων, ὅσα συμβαίνουσιν εἰς τοὺς πονηροὺς διὰ τὴν κακίαν αὐτῶν· καθὼς ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς τοὺς Γάλλους τὸ Suites (ἔχουν τὸ πλιθυντικὸν Ὀπίδες) λαμβάνεται πολλάκις ἐπὶ κακοῦ. Εἶναι λοιπὸν τὸ Ὀμηρικόν, «Θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες» ὡσάν νὰ εἴ-

(1) Εἰς τὸν Ἡσύχιον ὅμως καὶ τοῦτο γράσσεται προπαροξυντόνως, Πάραυτα, καθὼς καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

πης, «Μὴ ψηφούντες τὰ ἐκ τῶν θεῶν δυσυχῇ ἐπακολουθήματα· τὸ δὲ Κατ' ὅπιν ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπλὴν σημασίαν τοῦ Κατ' ἐπακολουθήσιν.

Ἡῤῥησε πρὸς τούτοις τὴν σύγχυσιν τῶν τοιούτων συνθέτων, καὶ ἡ μεταβολή, ἡ μεταθέσις τοῦ τόνου. Τοιαῦτα εἶναι τὸ Ἐπίπαν, Ἐπέκεινα, Ἐκποδῶν κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Ἐπὶ πᾶν, Ἐπ' ἐκεῖνα, Ἐκ ποδῶν. Τοῦ Ἐπέκεινα μάλιστα ἡ ἀτοπία φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, Ἐπὶ τάδε, τὸ ὁποῖον κάνεις ἀκόμη δὲν ἐτόλμησε μῆτε νὰ νοήσῃ μῆτε νὰ γράψῃ ἐπιρρήματικῶς, Ἐπιτάδε. Τὸ Ἐκποδῶν ὅτι δὲν διαφέρει τίποτε ἀπὸ τὸ Ἐκ ποδῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν σημαίνει τὸ, Ἀπὸ τὴν μέσσην, γίνεται φανερόν ἀπὸ ταύτην τὴν μονόστιχον γνώμην,

Ἄνδρες κακῶς πράσσοντες ἐκποδῶν φίλοι.

Τοῦτο παραφραζόμενον ἄλλο δὲν θέλει νὰ εἴπῃ, πλὴν ὅτι, Ὅταν δυσυχῇ τις, οἱ φίλοι του ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τοὺς τόπους, ὅπου κεῖνος φέρει τοὺς πόδας του, ἐκβαίνουσιν ἀπὸ τὴν μέσσην, μὴ θέλοντες νὰ τὸν ἀπαντήσωσι, καὶ τοῦ ἀφίνουσι τὸν δρόμον ἐλεύθερον. Ἀλλ' ἐὰν τὸ Ἐκποδῶν ᾖ Ἐκ ποδῶν, καὶ τὸ Ἐμποδῶν ἐξ ἀνάγκης ᾖ τὸν Ἐν ποδῶν, μὲ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, Τόπω. «Ἐμποδῶν γίνομαι ἡ ἱσταμαι τινι» θέλει νὰ εἴπῃ, «Στέκω εἰς τὸν τόπον ὅπου μέλλει τις νὰ θέσῃ τοὺς πόδας του» καὶ συντομώτερον, «Τοῦ ἐμποδίζω τὸν δρόμον». Εἰς τὸν Ἡσύχιον εὐρίσκεται καὶ τὸ Προποδῶν (ἔχουν Ἐμπροσθεν) ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ Πρὸ ποδῶν.

Ὅλα λοιπὸν ταῦτα, ἤθελεν εἰπεῖ τις, ὅσα μέχρι τοῦδε ἐσημείωσας, παραινεῖς καὶ θέλεις νὰ ἐξορισθῶσιν ἀπὸ τὰ Ἐπιρρήματα; Καὶ τί κακὸν εἶναι, δύναμαι ν' ἀποκριθῶ, ἐὰν διωχθῶσιν ἀπὸ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ ἔβαλεν ἡ ἄλογος καὶ ἀφιλόσοφος Γραμματικὴ. Ὅ,τι, δὲν κρατεῖ τὸν οἰκεῖον εἰς αὐτὸ καὶ προσήκοντα ΤΟΠΟΝ, εἶναι καὶ λέγεται ΑΤΟΠΟΝ· καὶ τὰ ἄτοπα τῆς γλώσσης εὐκόλα γεννῶσι τὰ ἄτοπα τοῦ συλλογίζεσθαι, καὶ ταῦτα πάλιν γίνονται γονεῖς τῶν ἀτόπων τῆς διαγωγῆς. Ὅστις ἔμαθε νὰ ᾖ ἄτοπος εἰς ἕν, δὲν ἀργεῖ νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀτοπίαν καὶ εἰς ἄλλα· ὅθεν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σύγχρονος ἡ ταραχὴ τῶν ἡθῶν μὲ τὴν ταραχὴν τῆς γλώσσης, ὡς τὸ ἐδειξεν ἡ πείρα εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Μ' ὅλον τοῦτο, ἐπειδὴ πρέπει καὶ αἱ καινοτομίαι νὰ ἔχωσιν ὅρια, διὰ τὸν φόβον μάλιστα μὴ μὲ τὰ ζιζάνια ἐκρικώσωμεν ὁμοῦ καὶ τὸν σῖτον, ἔχουν μὴ, ζητούντες νὰ ἐξορίσωμεν τὰς ἀριθμηθείσας λέξεις ἀπὸ τὸ Ἐπιρρήμα, συνανασπάσωμεν ὁμοῦ καὶ γνήσια ἐπιρρήματα, ἡ τοῦλάχιστον ὅσα ἡ

χρήσις, ἡ μὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ τόνου, ἡ μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὑπογεγραμμένου ι, ἡ μὲ ἄλλην τινὰ σύνθεσιν παράξενον, ἐρρίζωσε, νὰ εἴπω οὕτως, εἰς τὰ Ἐπιρρήματα· διὰ ταύτας λέγω τὰς αἰτίας, ἀρκεῖ νὰ ἐξορίσῃ τις μέρος ἀπ' αὐτὰ, ὅσα δηλαδὴ δὲν ἔχασαν ἀκόμη τὴν ὀνοματικὴν ἢ ρηματικὴν αὐτῶν φύσιν, καὶ νὰ σημειώσῃ τὰ λοιπὰ συναθροισμένα εἰς ἐξαιρετὸν κεφάλαιον ὑποτεταγμένον εἰς τὸ Ἐπιρρήμα, ὡς Ἐπιρρηματικὰς ἀνωμαλίας, καθὼς τάττονται μετὰ τὰς κλίσεις τὰ ἑτερόκλητα, καὶ μετὰ τὰς συζυγίας τὰ ἀνώμαλα ῥήματα.

Μήτ' ὁ Σύνδεσμος εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τοιαύτας ἀνωμαλίας. Ὅστις δὲν ἐξεύρει ὅτι ἀπὸ δύο μέρη λόγου (Ο,ΤΙ, καὶ ΔΙ' Ο) ἡ χρήσις ἔπλασε τοὺς Σύνδεσμούς ΟΤΙ καὶ ΔΙΟ, καὶ ἀπὸ τρία (ΔΙ' Ο,ΤΙ), τὸν ΔΙΟΤΙ, ὅς ἀκούσει τί λέγει περὶ τούτου ὁ Ἀπολλώνιος (1)· «Οὐδὲ πρὸς ὅτι [ἐν τῷ Διότι] τῷ ὄντι σύνδεσμός ἐστιν, ἀλλὰ πτωτικὸν μόριον τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως. . . . προφανὲς οὖν γενήσεται, ὡς εἴη πέν τρισὶ μέρεσι λόγου, προθέσεως τῆς Διὰ, κατὰ συνδεσμικὴν σύνταξιν φερομένης ἐπ' αἰτιατικὴν ἐπαλλήλων δύο πτωτικῶν τοῦ ὁ καὶ τοῦ Τί, πτώσεως ὄντων οὐκ ἄλλης ἢ αἰτιατικῆς». Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ Θεόδωρος, συγκατηρήθησε χωρὶς ἀνάγκης μὲ τοὺς συνδέσμούς καὶ τὸ Ἐφ' ὅ. Τὸ Οὖνεκα, ἀναλυόμενον εἰς τὸ Οὐ ἔνεκα (Ἰλιάδ. Α, 11),

Οὖνεκα τὸν Χρῆσιν ἡτίμησ' ἀρητῆρα,

καὶ τὸ Τοῦνεκα, ἀναλυόμενον εἰς τὸ Τοῦ (ἔχουν Τοῦτου) ἔνεκα (Ἰλιάδ. Α, 96),

Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηδόλες, ἡδ' ἔτι δώσει,

εἶναι καὶ αὐτὰ κατὰ τοὺς Γραμματικούς σύνδεσμοι. Ἀλλὰ τὸ Ἐνεκα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύονται (Ἰλιάδ. Α, 94),

Ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων,

τί εἶναι; σύνδεσμος αἰτιολογικὸς καὶ αὐτὸς, ἂν ἐρωτήσῃς τοὺς Γραμματικούς. Ἀλλὰ διὰ τί συντάσσεται μὲ γενικὴν, ὁπότεαν κάνεις ἄλλος σύνδεσμος δὲν ἔχῃ πτωτικὴν σύνταξιν; καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις δὲν εἶναι ἱκανὴ μαρτυρία, ὅτι εἶναι πρόθεσις; Τὸ ὑποπτεύθη ὁ Ἀπολλώνιος (Δ, σελ. 314), «Τὸ γὰρ, Ἐνεκα τίνος λυπῇ, καὶ Διατί λυπῇ, ἐν ἴσῳ πρὸς καὶ τὸ, Ἐκ τῆς ῥαθυμίας, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ, Ἐνεκα τῆς ῥαθυμίας» καὶ ὁμοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐκφωνήσῃ. Τόσον αἱ προλήψεις ἐμποδίζουσι τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν πραγμάτων.

(1) Ὁδὸς Α, σελ. 314.

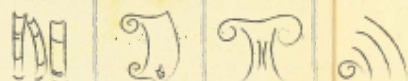
Τὸ γελοιότερον παρὰ τὰλλα εἶναι οἱ Παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι τῶν Γραμματικῶν. Αὐτοὶ ὑπέθεσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἦγουν εἰς γλῶσσαν ἐθνους ἀγγινουσάτου, εἶδος λέξεων ἢ μορίων, τὸ ὅποιον εἶναι ἐναντίον εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς γλῶσσης, γενικῶς θεωρουμένης, καὶ μὴτ' εὐρίσκεται εἰς καμμίαν ἄλλην γλῶσσαν. Οἱ ἄνθρωποι ἐπενόησαν τὰς λέξεις ὡς σημεῖα τῶν ἐννοιῶν καὶ τοῦ προφορικῷ λόγῳ τὸ ἔργον εἶναι νὰ εἰκονίζῃ τὸν ἐνδιάθετον. Ὅτι δὲν σημαίνει τί ποτε, μήτε χρεῖαν μήτε δύναμιν εἶχον νὰ τὸ ἐπινοήσωσιν. Ἐλαβον, λέγει ὁ Θεόδωρος, οἱ Παραπληρωματικοὶ τὸ ὄνομα ἂν ἀπὸ τοῦ τὴν φράσιν παραπληρῶν, ἢ μέτρου, ἢ κόσμου χάριν. Ἐπειτα, συλλογισθεῖς (ὡς φαίνεται) τὴν ἀτοπίαν τοιαύτης ἐξηγήσεως, προσθέτει πάραυτα, ἔχουσι δὲ πολλάκις καὶ σημασίαν διαφορῶν, τὸ ὅποιον θέλει νὰ εἴπῃ, ὅτι πολλάκις δὲν εἶναι Παραπληρωματικοί. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· ἐπεὶ ποτὲ δὲν εἶναι τοιοῦτοι, ἦγουν ποτὲ δὲν παραλαμβάνονται διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἢ δι' ἀπλοῦν σολισμὸν τῆς φράσεως, χωρὶς νὰ παριστάνωσι μέρος τι τοῦ ἐνδιαθέτου τῆς ψυχῆς λόγου. Καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ παχυλὸν παράδειγμα τοῦτο, οἱ Παραπληρωματικοί, ἦγουν οἱ Παραγεμιστικοί οὗτοι σύνδεσμοι, κατὰ τὴν ἐννοιαν τῶν Γραμματικῶν, ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἀναλογίαν μὲ τὰς μαγειρικὰς σκευασίας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι Παραγεμίσματα τῶν βρωμάτων. Τὰ παραγεμίσματα ταῦτα εἶναι (ἅς συγχωρηθῇ τοῦτο) περιττὴ γαστριμαργία ἐπινόησις, ἀλλ' ὅμως τρέφουσι καὶ αὐτὰ ὅπωςδὴποτε, καθὼς καὶ αὐτὸ τὸ παραγεμιζόμενον καὶ δὲν ἐφάνη μήτε μάγειρος, μὴτ' ὀψοφάγος ἀκόμη τόσον ἡλίθιος κἀνείς, ὥστε νὰ κατασκευάσῃ παραγέμισμα ἀπὸ λίθους ἢ μέταλλα, ἦγουν ἀπὸ ὕλας ἀνεπιτηδεύους νὰ θρέψωσι τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι μετεχειρίζοντο τοιαῦτα παραπληρώματα εἰς τὰς συνομιλίαις των, ἀσυγκρίτως παρ' ἐκείνους σοφώτεροι εἴμεθα ἡμεῖς, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ἐφύλαξε κανέν ἀπὸ τὰ ἀνωφελῆ καὶ ἀσήμαντα ταῦτα τῶν Γραμματικῶν παραγεμίσματα. (Ἀκολουθεῖ).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ.

Βίος καὶ τελευταίη Μιχαήλ τοῦ Νέυ Στρατάρχου καὶ ὁμοτίμου τῆς Γαλλίας, Δουκὸς τοῦ Ἑλσχινγεν, Πρίγγιπς τοῦ Μοσχόβα
κτ.λ. κτ.λ. κτ.λ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἐκτοτε, οὐδὲ ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν ὁ ἀκούρατος ἐκεῖνος καὶ

γενναῖος στρατιώτης, ἐπαύσατο ἀνδραγαθῶν καὶ ἀνεδεικνύμενος. Ἀνωφελῆς δὲ ὅλος περιττολογία, ἤθελεν εἰσθαι ἂν τὰ πολλὰ κατορθώματά του, λεπτομερῶς ἐνταῦθα κατεγράφομεν. Διότι, ἀρκεῖ νὰ ποιήσωμεν μνείαν, μερικῶν μόνον τῶν πράξεών του, ὅπως δυνήθῃ ὁ ἀναγνώστης μας νὰ ἐννοήσῃ ὁποῖος τις ἦν ὁ βιογραφούμενος ἥρως.

Στρατείων κατὰ τὰ ἔτη 1796 καὶ 1797 ἐθαυμάσθη εἰς Φουρχεῖν, Βουρτζβούργον καὶ Γεσσέν, ὅπου μάλιστα καὶ ἠχηλώτισθη ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, φονευθέντος ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἱπποῦ του καὶ θλασθέντος τοῦ ἵψους του.

Ἡ Κυβέρνησις ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ δι' ἀνταλλαγῆς, ὅθεν καὶ κατὰ τὸν διαδεχόμενον τὴν εἰρήνην τοῦ Λόβεν πόλεμον, βλέπομεν αὐτὸν μεγάλα διαπράττοντα ἐν Μαγχεῖμ καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δανουβίου.

Κατὰ τὰς ἐκστρατείας τῶν ἀκολουθῶν ἐτῶν δὲν ἔμενε ἀργός. Ἡ διάσπῃς τοῦ Hohenlinden νίκη ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἀκούραστον ἐκεῖνον ἄνδρα, διότι μόνος αὐτὸς ἠχηλώτισε δεκακισχιλίους καὶ ἐκυρίευσεν 10 τηλεβόλα.

Ἡ τῆς Δουνεβίλλης εἰρήνην ἔθετε τέρμα εἰς τὸν αἱματηρὸν ἐκεῖνον Ἡπειρωτικὸν πόλεμον, δυστυχῶς ὅμως τέρμα προσωρινόν! Κατὰ τὸ βραχυχρόνιον διάστημα τῆς ἀνακωχῆς τῶν ὅπλων ἡδυνήθη ὁ Νέυ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν, ὅπου καὶ διατρίβων συνεζεύχθη, ἐπινεύσει καὶ μάλιστα προτροπῇ τοῦ Πρώτου Ὑπάτου, τὴν Δεσποσύνην Ὠγιέ, φίλην πιστὴν καὶ προσφιλὴ τῆς Ἡγεμονίδος Ὁρτηνσίας.

Ἀλλὰ μόνον δι' ὀλίγον ἡδυνήθη ἀταράχως νὰ γευθῇ τῆς οἰκιακῆς ἐκεῖνης εὐδαιμονίας. Τὸ ἐπὶν ἔτος ὁ Ὑπάτος Βοναπάρτης ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Πρέσβυν πληρεξούσιόν του εἰς Ἑλβετίαν, ὅπου καὶ διεκρίθη διὰ τὴν σύνεσιν καὶ μετριότητα αὐτοῦ. Ἀνακληθεὶς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, διατάγη, ἅμα ἀφικθεὶς εἰς Παρίσιους, νὰ σπεύσῃ εἰς Βοσλὼννην καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ 6του Σώματος τοῦ δι' Ἀγγλίαν παρασκευαζομένου στρατοῦ.

Ἐνῷ ὁ Νέυ διέτριβεν ἐκεῖ, ὁ Ναπολεὼν Βοναπάρτης, εἰσακούων τὰς εὐχὰς τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, ἀνηγορεύετο Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων. Ἄρα δὲ λαβὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν, ἔσπευσε ἀνταμεῖβων τὰς τοῦ ἀνδρὸς ἐκδουλεύσεις, νὰ ὀνομάσῃ τὸν Νέυ Στρατάρχην, καὶ ἱππότην τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς!

Ἐκτραγέντος τοῦ μετὰ τῆς Αὐστρίας πολέμου ὁ Στρατάρχης ἔδραμε εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ὅπου ἀλεπάλληλοι καὶ συνεχεῖς θρίαμβοι ἐδόξασαν καὶ πάλιν τὰ ὅπλα του. Ἡ ἄλωσις τοῦ Ἑλσχινγεν, ἡ πτώσις τῆς Οὐλμης, ἡ παντελής ἐκ Τυρόλου τῶν Αὐστριακῶν ἐκδιώξις,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τέλος δὲ ἡ κατάληψις τῆς Ἰνοπρούκης εἶναι οἱ μέγιστοι τῶν θριάμβων του.

Τὴν εἰρήνην τοῦ Πρεσβούργου (26 Δεκεμβρίου 1805) διεδέχτο νέος πόλεμος. Ὁ Νεῦ μετέβη ὅλων τῶν μαχῶν τῆς αἰματηρᾶς ἐκείνης ἐκστρατείας τοῦ 1806. Ἡ συνθηκολόγησις τοῦ Ἡρφόρτου καὶ Μαγδεβούργου, ἡ διάβασις τοῦ Βιστούλα καὶ ἡ ἄλωσις τοῦ Θόρνου, αἱ ἀθάνατοι νίκαι τοῦ Ἑυλώ καὶ τῆς Φριεδλάνδης, ὀφείλονται πρὸ πάντων εἰς τὴν σύνεσιν καὶ δραστηριότητα αὐτοῦ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1808 καὶ 1809 εὐρίσκομεν αὐτὸν θριαμβεύοντα ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅθεν μετ' οὐ πολὺ ἀνεκλήθη ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν κατὰ τῆς Ρωσσίας φοβερὰν ἐπιθεσίν του, ἥτις ἐτρόμαξε τὴν Εὐρώπην καὶ ἔσυρε τὴν μεγάλην ἐκείνην Αὐτοκρατορίαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Διέπρεψε εἰς τὰς μάχας τῆς Λιαδῦ, Σμολένσκης, Βαλεντίνης καὶ τοῦ Μοσχόβα, ὅπου μάλιστα, εἰς τὸ πεδῖον αὐτὸ τῆς μάχης ὁ Ναπολεὼν τῷ ἀπένειμε τὸν τοῦ Πρίγγιπος τίτλον. Κατὰ τὴν τερασίαν ἐκείνην ὀπισθοχώρησιν τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ, ἦρχε τῆς ὀπισθοφυλακῆς! Ἐδῶ δὲ ἀνέπτυξε τὰς θαυμασιωτέρας στρατιωτικὰς ἀρετάς. Εἰς τὴν διάβασιν τοῦ Δνειπέρου ἀπώλεσε τὸ πυροβολικὸν καὶ τὴν ἀποσκευὴν του, μόνον δὲ τρισχίλιοι ἄνδρες τῷ ἐναπέμενον, ὅτε αἰφνης εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ ὀλίγοι στρατιῶταί του καταληφθέντες ἀπὸ πανικὸν φόβον, ἀρνοῦνται νὰ προχωρήσωσι, τινὲς μάλιστα καὶ συμβουλεύουσιν τὴν εἰς τὸν ἐχθρὸν παράδοσιν. Ἀλλ' ὁ Νεῦ ὁρμᾷ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.

«Στρατιῶται, κράζει, ἡ Γαλλία εἶναι ἔμπροσθέν σας, ὀπισθεν δὲ φοβερὰ αἰχμαλωσία. Ἐγκαταλείπετε τὸν Στρατηγόν σας. Οὗτος πορεύεται νὰ ἀποθάνῃ ἐλεύθερος καὶ Γάλλος. Σεῖς δὲ αἰχμαλωτοί».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεφύχωσαν τοὺς ὀλίγους ἐκείνους γενναίους, οἵτινες ὁρμῶσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, διασπῶσι τὴν γραμμὴν του, καὶ μετ' ὀλίγην ζημίαν των συννοοῦνται μετ' οὓς προπορευομένους συναθλητάς των, οἵτινες τοὺς ὑποδέχονται ἐνθουσιῶντες.

Ὁ Νεῦ ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τῶν δύο ἐπομένων ἐτῶν τὰς ἀπαισίους ἐκστρατείας. Ἦτο δ' εἰς τῶν μάλλον προτρεψάντων τὸν Ναπολέοντα, ὅπως παρατηθῇ τῆς Ἡγεμονίας, ἐλπίζων διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν καταβεβλημένην καὶ ἀναξιοπαθοῦσαν Γαλλίαν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Πλὴν ταχέως εἶδε ψευθείας τὰς καλὰς ταύτας ἐλπίδας του! Διὰ τοῦτο γαλεις ὑπὸ τοῦ Αὐδοδίκου ΙΗ. νὰ σαματήσῃ τὸν ἐξ Ἑλλάδος ἐρχόμενον νικητὴν Ναπολέοντα, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ προσκαλέσῃ

τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα του.

Ἐπολέμησε ἐνδόξως, παρὰ τῷ παλαιῷ συστρατιώτῃ του εἰς Βατερλώ, καὶ τότε μόνον ἀπεσύρθη τοῦ διὰ τὴν Γαλλίαν ἀπαισίου ἐκείνου πεδίου, ὅτε εἶδε τὸν Γαλλικὸν στρατὸν ἐξ ὁλοκλήρου τραπεῖντα εἰς φυγὴν.

Ὁ Ναπολεὼν παρητήθη καὶ δεύτερον. Τότε ὁ Νεῦ, μολονότι πολλοὶ τῶν φίλων του, προβλέποντες τὴν τύχην του, τῷ ἐπρότεινον διάφορα μέσα φυγῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἐμπιστευόμενος εἰς τὰ μεταξὺ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων συμπεφωνηθέντα διὰ τῆς Συνθήκης τῆς 5 Ἰουλίου 1815, ἐπανέκαμψε εἰς Παρισίους. (1) Ταχέως ὅμως ἠγγόνησε ὅτι ἐπραξε λῆαν ἀφρόνως ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας, διότι τὴν 5 Αὐγούστου, διαμένων εἰς τὸ κτήμα του, συνελήφθη ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ ἀπήχθη εἰς Παρισίους, ὡς ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας.

Τοῦ συγκαλεσθέντος πρὸς τοῦτο Πολεμικοῦ Συμβουλίου κηρυχθέντος ἀναρμοδίου νὰ δικάσῃ τὸν Στρατάρχην, παρεπέμφθη οὗτος ἐνώπιον τῆς Γερουσίας, μεταβληθείσης εἰς δικαστήριον, ὅπως κριθῇ, ἥτις καὶ παραχρῆμα ἐπελήφθη τῆς Ἀνακρίσεως.

Δύω τῶν τότε διασημοτέρων Νομικῶν τῆς Γαλλίας, ὁ Δουπὲν καὶ ὁ πατὴρ Βερριέ, ἀνέλαβον τὴν υπερασπίσιν τοῦ κατηγορουμένου, ὅς τις ἀγέρωχος καὶ καρτερικὸς παρουσιάσθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του.

Μάττην ἠθέλησε νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν τελευταίαν Συνθήκην, διότι ἡ Γερουσία τῷ ἠρνήθη τοῦτο. Ἀγανακτῆσας ὅθεν καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς δικαστὰς του ἐξεφώνησε ταῦτα· «Κύριοι, ἕως ἐδῶ ἐπίστευσα ὅτι ἡδυνάμην νὰ υπερασπισθῶ ἐλευθέρως. Ἀλλ' ἀφοῦ μ' ἐμποδίζουν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ Δίκαιον τῶν Ἑθνῶν, Μίαν Σύμβασιν γενομένην δι' ἐμὲ καθὼς καὶ διὰ πάντα ἄλλον, παρακαλῶ τοὺς δικηγόρους μου νὰ μὴ ἐξακολουθήσωσι».

Οὐδεὶς τῶν ἐχθρῶν του ἐκάμφθη εἰς τῶν λόγων του ἐκείνων, οὐδεὶς τῶν δικαστῶν ἐτόλμησε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Ἀναστὰς τότε ὁ Δουπὲν ἠθέλησε ἄλλως πως νὰ υπερασπισθῇ τὸν Στρατάρχην· εἰς Μιχαὴλ Νεῦ, εἶπεν, ἐγεννήθη εἰς Σαρλοῦ, ἡ πόλις αὕτη, διὰ τῆς

(1) Τὸ 12τον ἄρθρον τῆς Συνθήκης ἐκείνης ἔλεγεν οὕτως·

«Τὸ πρόσωπον καὶ ἡ περιουσία ἐκάστου εἶναι ἐπίσης σεβαστά. Οἱ κάτοικοι καὶ ἐν γένει πάντες οἱ ἐν τῇ πρώτευούσῃ θέλουσι ἐξακολουθήσει ἀπολαύοντες τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐλευθερίας των, χωρὶς νὰ ὑποβληθῶσι εἰς ἐξετάσεις περὶ τῶν θέσεων ἃς κατέχουσι ἢ καθίσταν, περὶ τῆς διαγωγῆς των, καὶ τῶν πολιτικῶν δοξασιῶν των».

Συνθήκης τῆς 20 Νοεμβρίου, μετέβη εἰς τὴν κυριότητα τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας, ὁ Μιχαὴλ Νεῦ, ἐπομένως, εἶναι Πρωσσοῦς, καὶ οἷς εἶσθε ἀγαρμοῦδιοι τὰ τὸν δικάσητεν.

Κάτωχρος τότε ἐξ ὀργῆς ἠγέρθη ὁ Στρατάρχης, καὶ μετὰ τῆς μεγαλητέρας συγκινήσεως ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Γερουσίαν κραυγάζων «Κόριοι, Γάλλος εἶμαι καὶ Γάλλος θέλω ἀποθάνειν».

Περαιωθείτης τῆς δίκης τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου ἀπεσύρθησαν, ὅπως ἀποφασίσωσι. Ἐξ 186 ψηφισάντων, οἱ 169 κατεψήφισαν θάνατον, ὁ δὲ Στρατάρχης ἀπαχθεὶς, ἐρρίφη εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ὅπου διήλθε ἀτιμάχως καὶ μετ' ὑπομονῆς ὄντως θανουασίας τὰς τελευταίας τοῦ βίου του στιγμὰς. Μικρὸν, πρὶν ἢ βαδίσῃ πρὸς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγόν του καὶ κυλόγησε τὰ τέκνα του. Εἶτα δὲ γαλήνιος καὶ αξιοπρεπῆς ἀνέβη εἰς τὸ περιμένον αὐτὸν ἔξω τῆς φυλακῆς ὄχημα καὶ ὤδευσε πρὸς τὸν θάνατον.

Ἦτον ἡ 8η πρωϊνὴ ὥρα, τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1815, ὅτε τὸ φέρον τὸν Στρατάρχην ὄχημα ἐστάθη ἔξωθεν τοῦ Λουξεμβούργου. Οἱ μέλλοντες νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτοῦ στρατιῶται καὶ πληθὸς ἄπειρον λαοῦ περιέμενον ἤδη. Κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν οὐδὲν ἐδίστασε ἢ ἐταράχθη ὁ Νεῦ, ἀλλὰ προχωρήσας μετ' εὐσταθὲς βῆμα ἀντικρυ τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἀνοίξας τὸ στήθος του, διέταξεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἴδιος τὸ πῦρ.

Ἐξ σφάιραι διατρυπήσασαι τὴν καρδίαν του, τὸν ἐρρίψαν κατὰ γῆς νεκρὸν. Ἐνῶ ταυτοχρόνως τέσσαρες ἄλλαι τῷ διεσπέρων τὸν λαμὸν καὶ τοὺς βραχίονας.

Ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἐκεῖ παραστάμενον λαὸν τοὺς ἐξῆς λόγους, οἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσι ὡς ἡ εἰλικρινὴς ἐξομολόγησις τοῦ ἀποθνήσκοντος Μάρτυρος. «Διακηρύττω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, εἶπεν, ὅτι οὐδέποτε ἐπρόδωσα τὴν πατρίδα μου. Εἶθε, ὁ θάνατός μου τὰ τὴν καταστροφήν εὐτυχίῃ. Ζήτω ἡ Γαλλία!»

Τοιοῦτοτρόπως, ἀπέθανε μόλις τὸ 47ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων, ὁ ἀνδρείότερος καὶ συνετότερος τῶν Γάλλων Στρατηγῶν, θῦμα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν Αὐτοκράτορά του μεγίστης αὐτοῦ ἀφοσιώσεως. Τὸν νεκρὸν αὐτοῦ μικρὸς περιέκλεισε τάφος, οὐδεὶς δὲ λίθος, οὐδεμία ἐπιγραφή ἐδείκνυε ἐπὶ πολλὰ ἔτη, εἰς τὸν περιηγούμενον ξένον τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ συστρατιώτης καὶ φίλος τοῦ Ναπολέοντος. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νῆα ἐπέλθε εὐτυχὴς διὰ τὴν Γαλίαν ἐποχή! Ναπολεοντίδης κραταίρε, καὶ συνετὸς, προσεκλήθη εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του. Οὗτος δὲ ἅμα λαβὼν τὴν ὑπερ-

τάτην ἀρχήν, (1853) ἐσπευσεν ν' ἀναγείρῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Νεῦ μνημεῖον Ἰλαστήριον, ὅπερ κατέστη διὰ τοὺς Γάλλους τόπος προσκυνησματος. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, ὅπερ ἡ χεὶρ εὐγνωμονοῦντος ἀναψοῦ, πρὸς τὸν φίλον τοῦ θείου του, ἀνήγειρε, ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀφάνων ἐκείνων τάφων ὡς ζῶσα διαμαρτύρησις τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς τυραννίας καὶ τῆς καταπίεσεως.

Τοιοῦτος ἐν βραχεὶ ὁ τοῦ Μιχαὴλ Νεῦ βίος. Ἡναγκάσθημεν νὰ περιορίσωμεν αὐτὸν εἰς γενὰ ὅρια, διότι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς διατριβῆς μας, καὶ αἱ ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις, δὲν ἐπέτρεπον νὰ ἐκταναθώμεν πλείοτερον. Ὅ,τι ἐξ ἀρχῆς ὑπεσχήθημεν, τοῦτο καὶ ἐτηρήσαμεν. Ἐπροσπαθήσαμεν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τῆς παρούσης ἡμῶν Βιογραφικῆς Μελέτης (ἂν ποτὲ τοιοῦτος ὑπάρξῃ!) τὴν μόνην καὶ γυμνὴν ἀλήθειαν. Τὴν Πανηγυρικὸν τοῦ ἀνδρὸς οὔτε ἠθέλησαμεν, οὔτε ἠδυνάμεθα νὰ πλέξωμεν!

Ὁ διερχόμενος τὰς ὀλίγας μας ταύτας γραμμὰς, ἂς κρὶνῃ ὅφ' αὐτοῦ, ἂν ἄξιος τῶνόντι τοῦ Μαρτυρικοῦ Στεφάνου ὑπῆρξεν ὁ ἀνὴρ οὗ τὰς πολεμικὰς μόνον πράξεις ἐξεθέσαμεν, ἂν ἡ Γαλλία ὀφείλει ἢ ὄχι νὰ ἀγιαζῇ τὴν μνήμην του, καὶ νὰ καταρᾶται διαπαντός τοὺς δολοφόνους καὶ ἀνάνδρους δημίους του.

Τὸ κατ' ἡμᾶς, καταληφθέντες ἀπὸ δίκαιον σεβασμὸν διὰ τὸν Πρωτομάρτυρα τοῦτον τῆς Ἐλευθερίας, δὲν ἐδίδασαμεν νὰ χύσωμεν δύο δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου του, καὶ μετὰ προθυμίας (τυχόντες τῆς περιστάσεως) νὰ μεταδώσωμεν τὸ ὄνομα καὶ τὰς πράξεις τοῦ γενναίου τούτου τέκνου τῆς Φίλης Γαλλίας εἰς τὸ Πανελλήνιον, ὅπερ αἰείποτε ἡγάπησε πᾶν ὅ,τι Εὐγενὲς πᾶν ὅ,τι ἔξοχον καὶ Μοναδικόν!

Ἐγραφον ἐν Ἀθήναις τῇ 10τῇ Μαΐου 1860.

Ἀριστοτέλης Π. Γκίνης Λευκάδιος.

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΠΙΝΗ ΠΡΟΪΑ.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΥΠΟ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ.

Ὅτε ἡ ὑπὸ τῶν νυκτιπλανῶν ὀρνέων συνοδευομένη νύξ, ἀποσύρουσα τὸ σκοτεινόχροον περικάλυμμά της, ἔσβεσε τοὺς ἀμυδρούς φανούς αὐτῆς, ἐπιταχύνουσα τὸ γαληνιαῖον ψυχρὸν βῆμά της πρὸς τὸ μέρος τῆς Δύσεως, μόλις ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ χρυσοῦ ὀχήματος ἐρυθρὸς γινόμενος Ὀρίζων, ἔδειξε τοὺς παρυτευμένους ἐν τοῖς πολυφλοισβοῖσις

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ὕδασι σκοπέλους. Ἄβρον ἄφινε τὴν ἀκμὴν τοῦ δισκοειδοῦς ὀφθαλμοῦ αὐτῆς ἢ μονότονος γλαυξ εἰς τὰς κοιλάδας τῶν μοναδικῶν ἐκείνων ὑψηλῶν ὀρέων, φοβηθεῖσα τὰ αἰγλοφανῆ τόξα τῆς Ἀρτέμιδος. Ὅτε ἡ θὸ πρὸ τῆς φλογερᾶς ἀκτίνος ἀπαντληθεῖσα δρόσος ἐκ τοῦ πολυποικίλου πέπλου τῆς ἀνοίξεως, ὑψόνετο εἰς τὰς γλαυκὰς οὐρανίους πεδιάδας τοῦ φαινοῦ ἡλίου, σκιάζουσα τὰ οὐρανομήκη πρασινόχροα ὄρη. Ὅτε ἀπειποιήθη τοὺς σιωπηλοὺς διαλογισμοὺς τῆς σκοτίας ἡ Ἠχώ, ἀκροαζομένη τὰς ἐκ τῶν ἐκείθεν κωμοπόλεων φιλοπόνους φωνάς, διετήρει εἰς τὸν αἰθέρα τοὺς εὐχαριστηρίους ἐκείνους ἀθωοτάτους κελαδισμοὺς τῶν χαριέντων πτηνῶν.

Ἡ γειρόμων ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς πολυποικίλου θεᾶς ταύτης τῆς ἐαρινῆς πρωίας, ἥτις ἀντέκειτο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου οὔσα ἔγκυος τοῦ θέρους· ἀπέπεμπε ἐκ τῶν κεχρωματισμένων ποικίλων ἀνθέων παντοδραπὰς εὐωδίας, αἵτινες ὑψόνοντο ὑπὸ τῶν ἐλαφρῶν πτερύγων τῶν ζεφύρων.

Ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτίνας του εἰς τὰς ὑλῶδεις κοιλάδας, ἃς τινες ἐνέπαιζον οἱ ταχύποδες λαγωοί, ὑπεκφεύγοντες τὰ αἰγλοφανῆ ἐκεῖνα βέλη. Ὁ ἐρωδιὸς ἐκλέγων τὴν θέσιν του εἰς τοὺς ὑψηλοτάτους κλώνους τῶν αἰθαλῶν ἐκείνων δένδρων, ἔκρινε τὴν ἐπιβουλὴν του ῥίπτων τὸ βλέμμα του κατὰ τῶν ἀθῶων πουλιῶν, ἀμφιπετόντων ἐντὸς καὶ χερόντων μὲ τοὺς κελαδισμοὺς των ἐπὶ τῶν διαφανῶν διωρύγων.

Ἡ ἀηδὼν γλυκοκελαδοῦσα εἰς τὴν δασώδη μεμονωμένην θέσιν της, ἐκήρυττε τοὺς θάλλοντας πολυτίμους καρποὺς τῶν ὑψηλοκλώνων δένδρων.

Ἡ ἱερὰ ἔλαφος συνοδευομένη ὑπὸ τῶν κτηνοφόνων ἐκείνων ἀνδρῶν, περιεπῆδα καθ' ἐκάστην βαθμίδα τῶν ὀρέων ὑποκρινομένη τὴν θεάν της. Τὰ ὑψηλὰ ὄρη ἐκήρυττον τὴν ἀθωότητα ἐκείνου τοῦ διαυγοῦς ἀμφιθεάτρου, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς ἐξάπλωνε τὴν φαντασίαν του ἐλευθέραν, καὶ ὁ μελωδὸς ἐσπούδαζε τὴν ἁρμονίαν τὴν ἐκ τῶν ἀηδόνων καὶ τῶν σειομένων δένδρων ὑπὸ τῆς ἐαρινῆς αὔρας ἐξερχομένην.

Περιπλανόμενος τὰς περιχαρεῖς ἐκείνας πεδιάδας, ὁ ἐλαφρὸς μου ποῦς ἐπιέζετο εἰς τὰ ποικίλα ἐκεῖνα ἄνθη, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐτέρπετο, ἔχουσα τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς ἐν ἐνεργείᾳ εἰς τὰ θυμᾶσια ἐκεῖνα ἀντικείμενα τῆς ἐλευθέρας φύσεως.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀτενίζοντες εἰς τὸν κυανοῦν καθαροφανῆ οὐρανόν, δευτεῖς εἰδειχνε τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς συνωμοσύνης εἰς τὴν πεπλουτισμένην γῆν, ἥτις ἀντέδιδε τὴν καλοκαγαθίαν της διὰ τῆς πρωϊνῆς ἐκείνης αὔρας, ἐδίδασκε τὸν νοῦν μου διὰ τῆς ἠθικότητος τὴν αἰωνιότητα τοῦ ἱπερτάτου ὄντος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐκείνη ἡ ἐαροπρωία ἐλάμβαν ἐλευθέραν τὴν ἄδειαν τῶν ὑπερφῶν ἀντικειμένων αὐτῆς.

Ἐνέπνεον ἀγνὴν τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην ἀθωότητα, τὴν ὁποίαν ἔλαβον ὅτε τὸ Ζυμπαὶν ἔδωσε τὰς πρώτας εὐχαριστήσεις τῆς τελειοποιήσεώς του.

Ἐκεῖ ὁ φιλήσυχος νοῦς ἔκτεινε τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου αὐτοῦ, λαμβάνων τὰ πρώτα δείγματα, ἐκ τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα δὲν ἐκρυπτον τὴν ἀνταμοιβήν. Ταυτίζεται μὲ ἐκεῖνα ἅπερ θεωροῦσι μακρὰν τὸ μελανὸν κάλυμμα τοῦ μίσους· καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν περιχαρῇ θέσιν ἐκείνης τῆς ἀθῶας φύσεως, εἰς ἣν ἐκυμάτιζεν αὐτὴ ἡ ἐαροπρωία, λαμβάνει τὸ ἐμβλημα τῆς ζωσῆς ὑπάρξεώς του.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟῦ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ.

Καινοτόμος, τολμηρὰ καὶ ἀκούρατος, ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἀφοῦ τὰ τῆς πολιτείας καὶ τὰ τῆς θρησκείας μετερῆμισε, θέλουσα πᾶν ἔχνος τοῦ παρελθόντος νὰ ἐξαλείψῃ, ἐπεχείρησε καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔως τότε ἐν Γαλλίᾳ ἱσχύοντος ἡμερολογίου, τὴν ἀντικατάστασιν, δι' ἄλλου συμφώνου πρὸς τὰς νέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ιδέας.

Ὁ Συνοδικὸς Ῥώμ, δημοκράτης θρασὺς καὶ καινοτόμος ἀκράτητος, ἀνέλαβε τὸ ἔργον τοῦτο καὶ συνέταξε ἡμερολόγιον, ὅπερ δημοκρατικὸν κληθὲν, διεκηρύχθη ὑπὸ τῆς ἔθνικῆς Συνόδου ὡς τὸ μόνον τῆς Γαλλίας.

Περὶ τοῦ πάνου περιέργου τούτου ἡμερολογίου δὲν εἶναι ἴσως πάντῃ περιττοί, ὀλίγοι λόγοι, χρήσιμοι καὶ πρὸς τὴν εὐχερεστέραν κατὰ-ληψιν τῶν τότε γραψάντων.

Κατὰ τὸ δημοκρατικὸν τοῦ Συνοδικοῦ Ῥώμ ἡμερολόγιον τὸ νέον ἔτος ἤρξατο ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1792, ἐν ᾗ ἡμέρᾳ συνέπιπτε καὶ ἡ φθινοπωρινὴ ἱσημερία. Δώδεκα εἶχε τὸ ἔτος τοῦτο μῆνας, ἁπαντας ἐκ 30 ἡμερῶν συνισταμένους. Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ μῆνες οὗτοι ὡς ἐξῆς:

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ.

(ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου ἀρχίζοντες).

1. Βανδεμιαίρ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν τρυγητῶν.
2. Βρουμαίρ » » τῶν ὀμιχλῶν.
3. Φριμαίρ » » τῆς πάχνης.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ.

4. Νιβώζ καθ' ἡμᾶς μὴν τῆς χιόνος.
5. Πλουβιώζ » » τῶν ὑετῶν.
6. Βαντόζ » » τῶν ἀνέμων.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΒΑΡΙΝΟΙ.

7. Γκερμιελ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν βλαστῶν.
8. Φλοριάλ " " τῶν ἀνθίων.
9. Πριριάλ " " τῆς χλόης.

ΘΕΡΙΝΟΙ.

10. Μεσσιδὺρ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν Στάχων.
11. Θερμιδὺρ " " τῶν Κουσάνων.
12. Φρουκτιδὺρ " " τῶν Καρπῶν.

Ἐκαστος τῶν μηνῶν τούτων διηρέθη εἰς 3 δεκάδας, ἀντικατα-
στησάσας οὕτω, τὰς παρ' ἡμῖν ἐβδομάδας. Αἱ ἡμέραι ἐκάστης δε-
κάδος ἐλέγοντο. Πριμιδί, Δουοδί, Τριδί, Καρτιδί, Κεντιδί, Σεξιτί,
Σεπτιδί, Ὀκτοδί, Νονιή, Δεκαδί.

Ἡ τελευταία αὕτη ἦν ἡ τῆς ἀναπαύσεως ἡμέρα.

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἐνιαυτοῦ προστετέθησαν, ὅπως συμπληρωθῇ
ὁ ὅλος τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἀριθμὸς, ἡμέραι 5 ἐμβόλιμοι, οὗσαι
ἅπασαι ἐορτάσιμοι καὶ καλούμεναι ἡμέραι Ἀδράκωται. (Saus-Cu-
lottes). Ἡ πρώτη αὐτῶν ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὴν Εὐφύειν, ἡ Β' εἰς
τὴν Φιλοπονίαν, ἡ Γ' εἰς τὰς Ἀριεΐας, ἡ Δ' εἰς τὰς Ἀ-
μοιβὰς καὶ ἡ Ε' εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, καθ' ἣν ἡδυνάτο τις ἀ-
νευθύνως νὰ λαλήσῃ καθ' οἴουδ' ἂν πολιτικοῦ ἀνδρός.

Τέσσαρα ἔτη ἀπετέλουν χρονικὴν περίοδον Φραγκιάδα λεγομένην,
εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας προσετίθετο μία ἡμέρα, ἥτις ἦν ἀφιερωμένη
τῇ Δημοκρατίᾳ καὶ καθ' ἣν λαμπρὰ ἐτελοῦντο πανηγύρεις.

Ἐκάστη τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἔφερε ἴδιον ὄνομα καὶ λ. γ. ἡ 1
τοῦ Βανδεμιαίρ ἐκαλεῖτο ἡ ἡμέρα τῆς Σταφυλῆς, ἡ 23 Νιβῶς τοῦ
Σιδήρου, ἡ 5 Φλωριάλ τῆς ἀηδόνης κτλ.

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ὀλίγον ἔσχυσε χρόνον. Διότι τεθὲν εἰς ἐ-
νέργειαν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1792, ὀρι-
στικῶς κατηργήθη τὴν 1 Ἰανουαρίου 1806 ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.

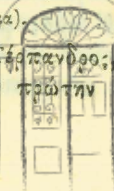
Ἀριστοτέλης Π. Γκίνης Δευκάδιος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1860.

Περὶ τοῦ τεχνικοῦ τῆς Μουσικῆς μέρους.

(Συνέχεια)

§ 6'. Μετὰ ταῦτα, ὁ Μουσικὸς Τέχνης ἀνδρὸς, ὅστις ἠκμάζε σχεδὸν
πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, ἐτήκωσε τὴν πρώτην χορδὴν τὴν Σι ἡμιτό-

νην, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔβαλεν ἄλλην νέαν, ἐνὸς τόνου ὑψηλοτέραν.
Τὸ ἐπτάχορδον ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀκροστιχίδα τῶν τόνων. Μι, Φα,
Σολ, Λα, οὐτ, ρε, Μι τῶν ὁποίων αἱ ἀκραι ἤχουσι τὴν ὀγδόην.
Τὸ δεύτερον τοῦτο ἐπτάχορδον, ἐπειδὴ δὲν συνίστα δύο τέλεια τε-
τράχορδα, ὁ Πυθαγόρας, ὡς λέγουσί τινες, ὁ Λυκάων τῆς Σάμου,
ὡς ἄλλοι, διώρθωσε τὴν ἀτέλειαν, παρεβάλλων εἰς αὐτὸ ὀγδόην
χορδὴν ἐνὸς τόνου ὑπεράνω τοῦ, Λα. Ὁ Φιλότιμος, λαμβάνων ὀκτά-
χορδον κιθάραν, ἰδοὺ, μοι εἶπεν, ἡ ὀκτάχορδος, ἥτις προέκυψεν ἀπὸ
τὴν προσθήκην τῆς ὀγδῆς χορδῆς συνθετὸς ἀπὸ δύο τετράχορδα,
ἀλλ' ἄζωγα, 8 ἐστὶ, διηρημένα ἀπ' ἀλλήλων, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι,
οὐτ, ρε, Μι. Εἰς τὸ α'. ἐπτάχορδον, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι, ἡμιτόνι-
ον, οὐτ, ρε, ὅλαι αἱ ἐμβόλογοι χορδαὶ ἤχουσι τὴν διὰ τεσσάρων, Μι,
Λα, Φα, Σι ἡμιτόνιον, Σολ, οὐτ, Λα, ρε. Εἰς τὸ ὀκτάχορδον διδουσι
τὴν πενταφωνίαν, Μι, Σι, Φα, οὐτ, Σολ, ρε, Λα, Μι. Ἡ διὰ πασῶν
ὠνομάζετο τότε ἀρμονία. Δι' ἣν περιεῖχε τὴν τετραφωνίαν, καὶ
πενταφωνίαν, δηλ. ὅλας τὰς συμφωνίας καὶ ἐπειδὴ τὰ διαστήματα
ἐκεῖνα ἀπαντῶνται συνεχέστερον εἰς τὸ ὀκτάχορδον, παρὰ εἰς τὰ
ἄλλα ὄργανα, ἡ ὀκτάχορδος λύρα ἐτιμήθη, καὶ ἐτι τιμᾶται, ὡς ἐν-
τελέστερον σύστημα εἰς τὸ διατονικὸν εἶδος. Καὶ ἐντεῖθεν ὁ Πυθα-
γόρας, οἱ μαθηταὶ του, καὶ ἄλλοι καθ' ἡμᾶς φιλόσοφοι παρεκινή-
θησαν νὰ περικλείωσι τὴν θεωρίαν τῆς μουσικῆς εἰς τὰ ὅρια, μίᾳς
διὰ πασῶν, ἡ δύο τετραχορδῶν. Μετὰ δοκιμὰς ἄλλας, διὰ νὰ αὐ-
ξήσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν χορδῶν, ἐπρόσθεσαν τρίτον τετράχορδον ὑπὸ
τὸ πρῶτον, καὶ οὕτως ἐσύστησαν τὸ ἐνδεκάχορδον, ἀπὸ ἑνδεκα χορ-
δᾶς ὅν συνθεσιμὸν, αἱ ὁποῖαι παρίχον τοιαύτην σειρὰν ἤχων.
Σι, οὐτ, ρε, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι, οὐτ, ρε, Μι. Ἄλλοι μουσικοὶ ἄρ-
χησαν νὰ διαθέτωσιν ἐπὶ τῆς λύρας τῶν τέσσαρα, καὶ ἐτι ἕως πέν-
τε τετράχορδα.

§ 6. Μετὰ ταῦτα ὁ Φιλότιμος μ' εἰδείξε κιθάρας, εἰς τὰς ὁποίας
εὐμαρέστερον ἦτον νὰ παίζωσι διωρισμένα τινὰ ἄσματα, παρὰ νὰ
δίδωσι τὸ πρωτότυπον ἐνὸς συστήματος. Τοιαύτη ἦτον ἡ Μάγαδις,
τὴν ὁποίαν ὁ Ἀνακρέων μετεχειρίζετο ἐνίοτε. Ἦτον συνθεμένη ἀπὸ
εἴκοσι χορδᾶς περιορισμένης μόνον εἰς δέκα. Ἐπειδὴ καθε μίᾳ ἡ-
τον συνδεδεμένη μετὰ τὴν ὀγδόην τῆς. Τοιοῦτον ἦτον τὸ Ἐπιγόνειον,
ἐφευρεθὲν ἀπὸ τὸν Ἀμβρακιώτην Ἐπίγονον, ὅστις πρῶτος ἔκρουε διὰ
τῶν δακτύλων τὰς χορδὰς, ἀντὶ νὰ τὰς κινῇ μετὰ τὸ πλῆκτρον. Ὅσοι
καὶ ἂν δύνανται νὰ τὸ ἀνακαλέσω, αἱ τεσσαράκοντα χορδαὶ του, ἀ-
ναγόμεναι εἰς εἴκοσι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, παρίσαν τριπλοῦν ἐπτά-
χορδον τὸ ἑπὶ τὸν ἡμῶν να νὰ προσαρμόσωσιν εἰς τρία γένη, ἡ εἰς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

τρεις διαφόρους τρόπους. Ἐξηκρίβωσας ποτε, τῷ εἶπον, τὸν ἀριθμὸν τῶν τόνων, καὶ ἡμιτονίων, τοὺς ὁποίους ἡ φωνὴ καὶ τὰ ὄργανα δύ-
ναι νὰ διαδράμωσιν, ἢ εἰς τοὺς ἀνιόντας, ἢ εἰς τοὺς κατιόντας
φθόγγους; Ἡ φωνὴ, μοι ἀπεκρίθη, διατρέχει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
μόνον δύο ὁγδόας, καὶ μίαν πεντάφωνον, τὰ ὄργανα ἐφαπλύνονται
εἰς μεγαλητέραν ἔκτασιν. Ἐχομεν σύριγγας, ἀνερχομένας ἐπέκεινα τῆς
τρίτης ὁγδόης. Ἐν γένει, αἱ γινόμεναι καθ' ἑκάστην εἰς τὸ σύστημα
τῆς μουσικῆς μεταβολαὶ δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβῶς
τὸν ἀριθμὸν τῶν τόνων, τοὺς ὁποίους μετέρχεται. Αἱ δύο μέσαι
χορδαὶ παντὸς τετραχόρδου, εἰς διαφόρους βαθμοὺς ἐπιτάσσουσιν, καὶ
ἀνέσεως ὑποκείμεναι, δίδουσι νὰ ἀκούωνται, καθὼς τὸ βεβαιώνουσι
τινες, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν τριῶν γενῶν, καὶ εἰδὼν αὐτῶν, τὰ
τρία τέταρτα, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον, καὶ αἱ λοιπαὶ μικρότεραι
ὑποδιαίρεσεις τοῦ τόνου. Ὥστε, εἰς κάθε τετράχορδον, ἡ δευτέρα
χορδὴ δίδει τέσσαρα εἶδη τοῦ, οὐτ, ἢ τοῦ, Φα' καὶ ἡ τρίτη, εἰς
εἶδη τοῦ, ρε, ἢ τοῦ Σολ. Ἡ θέλον δώσει ἀριθμὸν, διὰ νὰ εἰπῶ οὐ-
τως, ἀπειρον, ἂν ἤθελε δοθῇ περισσότερα ἄδεια εἰς τὰς παρεκτρο-
πὰς τῶν μουσικῶν, οἵτινες, διὰ νὰ ποικίλλωσι τὴν ἁρμονίαν, ὑψώ-
νουσιν, ἢ ταπεινώνουσιν, κατὰ τὴν θέλησίν των, τὰς κινητὰς τοῦ ὄρ-
γάνου χορδὰς, καὶ ἐξάγουσιν ἀπὸ αὐτὰς διαφόρους βαθμοὺς ἤχων,
τοὺς ὁποίους ἡ ἀκοὴ νὰ διακρίνῃ δὲν δύναται. (Ἀκολουθεῖ).

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Εἰς τὸν Θάνατον τοῦ ἐγγλεβεστάτου Κανονικοῦ ΙΑΚΩΒΟΥ ΓΙΡΑΡΔΙΝΗ

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΛΥΤΙΚΟΥ ΚΑΗΡΟΥ.

εἴταν δ' ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ
λήθης ἄτιμοι καίονται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν
αἰ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσιν.

(Πρόδικος)

Προσῆγγιζεν ἤδη ἡ ὁγδοὴ πρὸ μεσημβρίας τῆς 25. Ὀκτωβρίου πα-
ρελθόντος, ὅτε καταπληκτικὴ καὶ θλιβερωτάτῃ εἰδήσει, ἐν ἀκαρεῖ δι-
σπάρῃ εἰς ὅλην σχεδὸν ἡμῶν τὴν πόλιν. — Κατηγῆς καὶ θλίψεως ἐμ-
πλεως ἀποκατέστη ἡ ἡμέρα. Βαθυτάτῃ λύπῃ διὰ μιᾶς κατεκυρίευσεν
ἅπασας τὰς τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων ἄλλο-
δαπῶν ψυχάς, καὶ μέγας θρήνος ἀνεφύη ἐν ὅλῃ ἐν γένει τῇ νήσῳ Ζα-
κύνθῳ! Ὁ Αἰδεσιμώτατος Κανονικὸς καὶ προϊστάμενος τοῦ Ζακυνθίου ду-
τικοῦ κλήρου Ἰάκωβος Γιραρδίνης ἐτελεύτησεν πλήρης πολυμαθείας τε

καὶ γνώσεων ἐπωφελῶν, ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν, ἀνὴρ διάσημος, πολύ-
σχτος καὶ τοῖς πᾶσι ποθητός....

Ὁ Εὐλαβεστάτος οὗτος ἱερεὺς διήνυσεν ἅπαντα τὸν βίον κατὰ τὰς
θείας τοῦ Θεοῦ ἐντολάς, ἐκπληρῶν δεόντως τὰ ἱερά καθήκοντά του·
ἡ ζωὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε παράδειγμα βιοτῆς ἀμέμπτου καὶ ἐναρέτου δια-
γωγῆς. Δικαίως ἀναζητεῖ αὐτὸν ἡ κοινωνία ὅλη στερηθεῖσα ἀνδρὸς ἐ-
λεημονεστάτου, φιланθρωποτάτου, τοὺς μὲν δυστυχεῖς παρηγοροῦντος,
τοὺς δὲ ἀσθενεῖς περιβάλλοντος, οὐδένα ἀδικήσαντος, εὐλκρινεοῦς, ἀ-
πλοικοῦ, τοὺς θείους καὶ ἀναλλοιώτους τοῦ Ἰψίστου νόμους ὁδηγὸν
καὶ βάσιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔχοντος καὶ μέγα κενὸν λιπόντος.

Διδάσκαλος τῶν ἰταλικῶν τε καὶ λατινικῶν γραμμάτων, καὶ ἄλ-
λοτε διευθυντῆς, ἐν τῇ Δευτερεῦντι σχολείῳ Ζακύνθου, πρὸς δὲ ἱ-
διατέρως πολλῶν ἐπιφανῶν τῆς νήσου πολιτῶν, ὠφέλιμος τὰ μάλις α
μέγα μέρος τῆς νεολαίας χάριν τῆς ἱκανότητος καὶ εὐμεθοδίας του, καὶ
ἥτις θέλει ἔσας εὐγνωμονεῖν εἰς αὐτὸν δεῖξαντα ζῆλον διάπυρον. Ὁ
ἀποδιδώσας εἶχε περιπλέον τὸ οὐράνιον μὲν καὶ σεπτὸν ἀφ' ἐνός, βαρὺ
δὲ καὶ ἐπίπνον ἀφ' ἑτέρου καθήκον τοῦ τὸν θεῖον λόγον κηρύττειν.

Ἀξίως λοιπὸν, τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Αὐτικὴν ἐκκλησίαν τοῦ
ἁγίου Μάρκου μετακομισθέντος, ἀπείρου πλήθους λαοῦ πάσης τάξεως
καὶ ἡλικίας παρακολουθήσαντος, καὶ ἀνεκφράστου λύπης εἰς τὰ αὐτῶν
πρόσωπα χαρακτηριζομένης, καὶ τῆς πανθίμου ψαλμωδίας τέλος λα-
βοῦσης, ὁ Αἰδεσιμώτατος ἱεροκῆρυξ καὶ τοῦ προδρόμηντος σχολείου
Διευθυντῆς, Κωνσταντῖνος ἱερομ. Στρατούλης, ἀκολουθῶν δὲ καὶ ἄλλοι
ἐπίσημοι ἄνδρες, ἐξεφώνησαν λόγους ἐπικηδείους, κηρύξαντες ἅπαντες
τὰς σπανίας καὶ ἐξαιρέτους τοῦ ἀνδρὸς ἀρετάς.

Ψυχὴ ἀγνή καὶ ἐνάρετος! σὺ ἦτις ἐπῆς ἀφ' ἡμῶν ἐγκαταλιπούσα φίλ-
τατον ἀδελφὸν περιλυπον, ὑπέκοντα ταῖς τοῦ Ἰψίστου Θεοῦ ἀνεξι-
χνιάσοις βουλαῖς καὶ ταπεινῶς φέροντα τὴν ἀνεκδιήγητον ταύτην μά-
στιγα, καὶ νεολαίαν βαρύνως στενάζουσαν καὶ ἐν βαθυτάτῃ λύπῃ δια-
κειμένην, τὴν ὑμετέραν ἐλλειψίν ὡς μέγα τι θεωρούσαν, καὶ τὴν σὴν
θέσιν πάνυ δυσπλήρωτον πιστεύουσιν, σὺ ἦτις ἀνεξάλειπτος θέλεις
εἶσθαι ἐν τῇ διανοίᾳ της καὶ διηνεκῶς θέλεις μνημονεῖς σοῦ τοῦ
εὐεργέτου καὶ φιλοπροόδου αὐτῆς σεβασμοῦ ἀξίου διδασκάλου, δέ-
χθητι τὰς ὀλίγας καὶ ἀσθενεστάτας ταύτας λέξεις, ἃς ἐνόμισα καθῆ-
κόν μου ἱερὸν νὰ ἐκφράσω καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος πάντων μαθητῆς ὑ-
μῶν, εἰς ἀδιαλείπτου καὶ ἄκρας εὐγνωμοσύνης μικρότατον τεκμήριον,
συγχωροῦσα τὸ ἀδύνατον τούτων καὶ τὴν ἐμὴν τόλμην—

Διονύσιος π. Ἰωάννου Πετριτσόπουλος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΙΕΤΑΒΕΛΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΤΕΡΩΝ
ΥΟΙΧΙ9ΤΑΠ . Π ΗΤΟΛΛΥ3

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΙΑΓΑΡΑΝ.

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΤΩ ΦΙΛΩ ΜΟΙ ΦΕΑΤΩΝΙ.

Νά-γαρα! μ' ἐτρόμαξαν
Τὰ πάμπολλα ὕδατά σου
Μ' ἐξέπληξαν κυλούμενα
Τρεγούμενα νερά σου.

Θαῦμα ἵστασαι τῶν αἰώνων
Διὰ τὴν βλέπῃ τις παντοῦ
Τὴν σοφίαν τοῦ μεγάλου
Καὶ τοῦ κόσμου Διοικητοῦ.

Ὅταν τὸ ἀταρόπλουον σπᾶνδον
 Στὰ ἀφρίζοντα τοῦ Αἰγιαίου
 Ὑδάτα, ποτὲ εἰς Πάτριον
 Μὲ ἔφερεν ἐκ νέου,

Διὰ τὸ ἰδῶ τὴν θέσιν αὐτῆς
 τοῦ Ἰωάννου ὁ Ἰσρὸς
 τὴν βροντόφωνον τοῦ Πλάστου
 ἤκουσεν ὡς τρομερὸς

Καταράκτην πολλῶν ὑδάτων
 Νὰ βουήζη φοβερὰ,
 Ἡ φωνὴ τοῦ Πλάστου ὁμοιάζει
 Ὅσονα, Ὅσονα Νιαγαρά!...

Ἦκουσα πολλὰς θαλάσσας
 Νὰ μουγκρίζουν τρομερὰ,
 Καὶ τὸ πλοῖόν μας νὰ πλήττουν
 Μὲ ὄρμην τρομακτικὰ,

Ἐν Νιαγάρᾳ τῆς Ἀμερικῆς, τῇ 6 Ἰουλίου 1858.

Ἰκουσα καὶ τὰ βροντώδη,
Κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ,
Ἐπὶ τὴν μεγάλην ἑξαψίντων
Νὰ χτυποῦν μέχρι οὐρανοῦ,

Πᾶν ὑπερέχει ὅλα αὐτὰ
 Ἡ βροντερὴ φωνή σου
 ὦ! ἀμίμητος ἵσταται
 Ἡ βαθύκροτος βοή σου...

Εἴθε πάντα τὰ νερά σου
Ἀδιακόπως νὰ γλυστρῇ
Ψάλλοντα ὕμνον πρὸς Ἐκεῖνον
Ποῦ τὰ πάντα διοικεῖ.

Κύλα, κύλα τὰ ὕδατά σου
Θέλε καὶ ἄλλους ἂν ἔλθοῦν
Μάγευσόν τους μὲ τὴν θεάν
Ποῦ μυριάδες τὴν ποθοῦν.

"Αν ποτὲ τὰ παλυφλοίσβιστα
 "Υδατα τῆς νέας Παλλάδος,
 "Αν ποτὲ ἴδω Ἀθήνας,
 Τας σκηνὰς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἡ καρδία μου θ' ἐνθυμεῖται.
Με ἀνεξάλειπτον χαρὰ
Τὰς στιγμὰς ὅπου διῆλθεν
Εἰς σέ, ὦ Νιαγαρά! Γ. Δ. Κ.

Г. А. К.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Τόμ. Δ'	Σελ. 76	Στχ. 26	ἀντὶ Μωϋσῶα	γράφ. Μωϋσῶα
»	»	71	» Μικρὰς ἀνατροπῆς, δυστυχῶς ! Ἔτυχεν ὁ Νεῦς	» Μικρὰς ἀνατροπῆς, δυστυχῶς ἔτυχεν ὁ νέος
»	»	»	Μιχαὴλ	Μιχαήλ·
»	»	»	» Οὐνοίρων	» Οὐσσάρων
»	»	»	» Λαμάρκ καὶ Κολῶ,	» Λαμάρκ καὶ Κολῶ,
»	»	»	» ἔχει οὖν	» ἔχει νῦν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΒΑΛΕΝΤΡΙΝ ΒΒΛΑΘΗΚΙ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1 53.41 @ 6.00 LS

ΕΙΣ ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ „Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ“

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ Τ' ΑΚΟΛΟΥΘΑ ΒΙΒΛΙΑ.

4.	Ἀλφαβητάριον μικρὸν	Πέν.	4.
2.	» » μέγα	»	2.
3.	Ἀλφαβητάριον Ἰταλικὸν μικρὸν	»	4.
4.	Νέον Ἀγγλικὸν Ἀλφαβητάριον. Μέρος Α'. ἔκδοσις δευτέρα	»	3.
5.	Συλλογὴ τῶν γνωστ. Ποιημ. τοῦ Μεγ. Ποιητ. Ἰηπ. Διον. Κ. Σολώμου	»	15.
6.	Τὸ Καύχημα τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων Ποιημάτων ἀνέκδοτον	»	2.
7.	Ποιημάτων ἐπονομαζόμεν. οἱ Τεχνῖται εἰς νέον τινὰ Τεχνίτην ὑπὸ Ε. Μ.	»	9.
8.	Ἡ Εὐμορφὴ Βοσκοπούλα Ποίημα Νικολάου Δριμυτικτοῦ τοῦ Κρητὸς	»	3.
9.	L' Angelo della Misericordia del Professore L. I. Marzoechi	»	26.
10.	Μῦθοι τοῦ Αἰσώπου Ἰταλικοὶ Μέρος Α' καὶ Β'. ἕκαστον	»	3.
11.	Ἀναγνώσματάριον	»	2.
12.	Ἑρμηνεῖα περὶ τῆς υγιεινῆς τοῦ βρέφους	»	»
13.	Προφυλακτικὰ κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέσα	»	»
14.	Πίναξ ἐξ οὗ εὐρίσκει ἕκαστος ἀκριβῶς τὴν σχέσιν τῆς Ἰονίου Αἵτρας μετὰ τῆς Ὁκάδος καὶ Δραμίων	»	2.
15.	Σύνοψις Ἱερᾶ	»	12.
16.	Ἱστορικὸν Διήγημα ἐπονομαζόμε. Γενοβέφα ἢ ἡ Ἀρετὴ θριαμβεύουσα	»	15.
17.	Προσκυνητάρ. τῆς Ἀγ. Πόλ. Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ Χρυσάνθου ἐκ Προύτης	»	18.
18.	Ἀκολουθ. καὶ Βίος Τιμοθέου καὶ Μιχράς ὑπὸ Γεωργ. Ἰωαννοῦλη Ἱερ.	»	9.
19.	Κατήχησις τῆς Ὁρθοδ. Χριστιαν. Πίστ. τοῦ Ἱεροδιδασκ. Κ. Τυπάδου	»	4.
20.	Φρασσεολογικοὶ Διάλογοι εἰς 5 Γλώσσας Ἑλλ. Ἰταλ. Γαλλ. Ἀγγλ. καὶ Γερμανικὴν. Μέρος Α' καὶ Β'. ἕκαστον	»	4.
21.	Ὀυρανὸς Κρίσις ἔκδοσις δευτέρα	»	20.
22.	Μικρὴ Ὁρμηγία γιὰ τὰ Γράμματα καὶ Ὁρθογραφία τῆς Ρομητικῆς Γλώσσας τοῦ Γιατροῦ Γιαννὴ Βηλαρά ἔκδοσις δευτέρα	»	9.
23.	Κατήχησις τοῦ Συναγματοῦ Πολιτεύματος	»	12.
24.	Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Μέρος Α'. ἔκδοσις δευτέρα	»	4.
25.	Ἡ πληρωμὴν καρδίᾳ, δημοτικὴ ποιήσις ὑπὸ Παναγιώτου Σ. Συνοδινού Δρ.	»	1½.
26.	Στοιχεῖα Θεωρητικῆς καὶ Πρακτικῆς Ἀριθμητικῆς ὑπὸ Α. Φατσέα εἰς τρία Μέρη διηρημένα	»	5.
27.	Ἀφροδίτη τῶν Ἑρώτων ἢ ὁ Υἱὸς τοῦ Τιτιανοῦ Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλφρέδου Δεμουστέτου μεταφρασθὲν ὑπὸ Α. Κ.	»	1½.
28.	Ἀνθὼ ἢ ἡ Φωνὴ τῶν Ἀνθρώπων ὑπὸ Ν. Μ. Σ.	»	»
29.	Ἐγχειρίδιον Φυσικῆς ὑπὸ Ι. Π. Πύρλα διδάκτορος τῆς Ἱατρικῆς, Χειρουργικῆς καὶ Μαιευτικῆς, Νομοῦατροῦ Ἀρχαδίας, Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει Β. Γυμνασίου κ. τ. λ. ἔκδοσις δευτέρα	»	2½.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Όροι τῆς Συνδρομῆς.

Ὅπως δεχθῇ τὸ πρῶτον Ταῦχος θεωρεῖται ὡς ἐτήσιος Συνδρομητής.

Αἱ Συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ἡ Συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα.

Ἡ Τιμὴ τῆς Συνδρομῆς, διὰ μὲν τὴν Ζάκυνθον Πένας 30, διὰ δὲ τὰς ἄλλας Νήσους Πένας 36, διὰ δὲ τὴν Αὐτόνομον Ἑλλάδα δραχ. 4 1/2.

Ὁ θέλων νὰ ἀναδεχθῇ τὴν ἐπιστασίαν τῆς συνδρομῆς καὶ εἰσπράξεως τόπου τινός, θέλει ἔχει συμφέρον δέικα τοῖς ἐκπτόν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ θέλει ἀναγγέλλει εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τὰ νεοφανῆ Συγγράμματα, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ πρὸς τὸ Τυπογραφεῖον Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ἀνταλλάσσεται μὲ πᾶν Περιοδικὸν Συγγραμμά καὶ πᾶσαν Ἑφημερίδα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ